

[Miljøministeren]

ud af, om en sådan fond kan hjælpe det europæiske miljø på væsentlige områder.

Så var hr. Gade inde på spørgsmålet, om det kunne tænkes, at vi ville arbejde for et møde på højt niveau om miljø i ECE. Det kan jeg sige ganske klart ja til. Det er faktisk det, vi allerede har foreslået på mødet i Wien, og det vil vi naturligvis følge aktivt op. På nordisk plan er vi foreløbig enige om at starte med et møde i ECE på embedsmandsplan. Derefter bør vi på baggrund af det møde diskutere, om det er muligt at gå videre og tage et møde på ministerplan.

Hr. Gade rejste også spørgsmålet om de internationale konventioner og dansk handlefrihed. Det har vi jo for nylig drøftet her i salen. Det spørgsmål er blevet rejst, om ikke EF-deltagelse i internationale miljøkonventioner besværliggør samarbejdet, og om ikke EF begrænser den danske handlefrihed inden for konventionerne. Til det første spørgsmål må jeg henvise til den praksis, som EF-Domstolen har udviklet om EFs deltagelse i internationale konventioner. Uden at gå ind i en detaljeret juridisk redegørelse kan man vel kort skitsere Domstolens praksis, sådan som den fremgår af den såkaldte AERTR-dom på følgende måde: på områder, hvor EF har kompetence og er med i de internationale konventioner, kan medlemslandene fortsat handle selvstændigt og stemme, som de vil, medmindre der er tale om, at man indgår forpligtelser, som berører de fælles EF-regler.

Hvornår der så er tale om en sådan berøring i Domstolens forstand, kan man nok ikke svare helt sikkert på, men det er dansk opfattelse, at det er der kun tale om, hvis forpligtelserne er i strid med EF-reglerne eller hindrer en ændring i EF-reglerne.

Når dette oftest ikke er noget problem i internationalt miljø samarbejde, hænger det jo sammen med, at internationale miljøregler normalt har karakter af minimumsregler, altså regler, som sætter loft over det tilladte forureningsniveau, men ikke er til hinder for, at landene går endnu længere i deres bestræbelser. Et eksempel er Pariskonventionen, som handler om landbaseret forurening af vandmiljøet. EFs deltagelse i denne konvention har ikke på nogen måde begrænset Danmarks handlefrihed.

Det er rigtigt, at der netop inden for Pariskonventionen er uløste spørgsmål om EFs

rolle. Men det ændrer intet ved den principielle opfattelse, jeg her har givet udtryk for, og det ændrer heller ikke ved den selvstændige rolle, Danmark kan spille – og da for øvrigt faktisk også spiller – inden for konventionen. Om de uløste spørgsmål vil jeg gerne sige, at det giver ikke noget grundlag for at hævde, at EF-Kommissionen har forsinket Pariskonventionens arbejde. Hr. Gade henviste også til det forslag, som EF-Kommissionen har fremlagt vedrørende overtagelse af forhandlingskompetencen i nogle af havkonventionerne, og dertil vil jeg bemærke, at dette forslag er trukket tilbage af Kommissionen. Det er altså ikke længere aktuelt.

Fru Lone Dybkjær var ikke enig med mig i betragtningerne om, at Danmark skal satse på de opgaver, der giver de bedste resultater på det hjemlige miljø, men var dog helt enig i, at hvis de er sammenfaldende, så er det i orden. Jeg vil gerne medgive, at hvis ikke det globale miljø er i orden, så går det jo også galt for de enkelte lande. Dette overordnede synspunkt er jeg enig i.

Fru Lone Dybkjær fremsatte nogle udtalelser, som jeg vil understrege meget kraftigt, nemlig at fortyndelsesprincippet og skorstensprincippet er forbi. Det er ikke længere rimeligt at tro, at vi kan løse havproblemet med fortyndelsesprincippet. Det har vi jo klart set med det, der er sket for nylig, og det er klart taget ind i handlingsplanen. Lige så galt er det jo næsten at sige, at vi klarer os ved at bygge højere skorstene. Vi ved, hvad vi selv dermed påfører andre lande, og vi vil jo have os frabedt, at vi skal udsættes for noget lignende. Det er nok meget vigtigt, at det kommer med ind også i internationale forhold så hurtigt som muligt, samtidig med at vi også trækker energiproblemerne frem.

Der er ikke blevet talt om andre landes forurening, sagde hr. Ove Jensen. Ja, hvis hr. Ove Jensen havde læst vores handlingsplan, ville hr. Ove Jensen jo have set, at dér er det omtalt, og jeg synes også, det er kommet stærkt frem her, men det er givet, at det skal endnu stærkere frem. Jeg er helt enig med hr. Ove Jensen i, at vi ikke kan løse vore miljøproblemer med, at vi bare selv klarer luft- og vandproblemer og udsivningsproblemer. Det må andre med i, det er jo netop baggrunden for, at vi allerede har taget kontakt med en del lande. Vi har en aftale med svenskerne om, at vi i løbet af foråret 1987 fremlægger